

Theater Geef Milo Rau een misdaadzaak en hij brouwt er beklijvend theater van. In 'La reprise' enceneert hij de horrormoord op de Luikse homo Ihsane Jarfi als een moderne tragedie en een analyse over acteren tegelijk. Huiveringwekkend goed.

Gruwelijke moord wordt theatraal meesterwerk

'La reprise, Histoire(s) du théâtre 1'.

Milo Rau

★★★★★

Tot 10 mei op Kunstenfestival-desarts en van 16 tot 19 mei in NTGent.

In zes jaar tijd groeide Milo Rau uit van een rebelse outsider tot de meest relevante regisseur van Europa. Als geen ander weet de nieuwe artistiek leider van NT Gent het theater in het centrum van het debat te plaatsen. Het Kunstenfestival-desarts kon zich dan ook geen betere openingsvoorstelling dromen dan *La reprise*. Dit eerste deel uit Raus reeks *Histoire(s) du théâtre* is een vernuftig gecomponeerde en kraakheldere reflectie over geweld, de bron van alle (theater)tragedies.

La reprise begint met een auditie. Johan Leysen, Sara De Bosschere en Sébastien Foucault zoeken daarin drie Luikse (amateur)acteurs voor een 'heropvoering' van de moord op Jarfi, de eerste 'officiële' Belgische dode door homofobie. Die casting is goud waard: Tom Adjibi (wat een talent!) lijkt als twee druppels water op Jarfi, de biografie van Fabian Leenders vertoont gruwelijk veel gelijkenissen met een van de moordenaars en Suzy Cocco zou zo Jarfi's moeder kunnen zijn. De auditiescènes bulken van de prikkelende gedachten over acteren en zijn in al hun metatheatraliteit heerlijk hilarisch.

Ze zijn slechts stilte voor de storm. In vijf uitgepuurde hoofdstukken reconstrueert Rau vervolgens de zinloze moord. Via vooraf opgenomen beelden en live close-

ups zoomen we in op Jarfi's ouders die naakt en bang op hem wachten, en op de hobar waar hun zoon het laatst gezien werd. We volgen hoe opgefokte mannen Jarfi in hun auto lokken en hoe de hommeles over een homo-erotische zinspeling escaleert. Dat is het begin van de bloedstollende moordscène, die twintig minuten duurt en er huiveringwekkend realistisch uitziet. De koude rillingen liepen meermaals over onze rug.

Shockeffect

Het collectieve trauma, de audities, de vijf bedrijven met elk een ander vertelstandpunt, het oog voor de sociale context: *La reprise* is de grote, explicietere broer van het al even fenomenale *Five easy pieces*, waarin Milo Rau de zaak-Dutroux liet naspelen door kinderen. Hier komt de link tussen theater, tragedie en misdaad erbovenop, waardoor je hoofd gaat tollen van alle slim gestapelde laagjes.

De essentie van deze 'wederopvoering' is immers niet zozeer het shockeffect van het gratuite geweld, als wel een pleidooi voor het theater als confronterend ritueel en voor de acteurs die iedere avond opnieuw de drang voelen om tragedies als deze op te voeren.

Als deze eerste *Histoire du théâtre* een voorbode is voor wat volgt, zal NT Gent nog veel theatergeschiedenis schrijven.

FILIP TIELENS

De moordscène duurt twintig minuten en is huiveringwekkend realistisch. © Robert Assel